

Trumpova ukrajinská příležitost

 [nationalinterest.org/feature/trump's-ukraine-opportunity-208893](https://nationalinterest.org/feature/trump-s-ukraine-opportunity-208893)

Vzhledem k tomu, že vyhlídky na kompromis na hranicích v Senátu vypadají stále temněji uprostřed odporu bývalého prezidenta Donalda Trumpa, další podstatná vojenská pomoc USA Ukrajině a Izraeli se zdá být stále více na pochybách. Někteří republikáni v Kongresu dříve trvali na tom, že pomoc bude pokračovat pouze společně s opatřeními na ochranu hranic. Práce na zablokování kompromisu pravděpodobně poškodí nejen zájmy USA, ale také politické zájmy bývalého prezidenta a jeho spojenců v Kongresu.

I když jsou důležité všechny tři otázky, hranice i pomoc USA Ukrajině a Izraeli – spojení mezi nimi je neodmyslitelně politické. Jejich spojení je snahou vytvořit situaci bez ztráty pro bývalého prezidenta Trumpa a jeho podporovatele, zejména ve Sněmovně reprezentantů.

Pokud by prezident Biden kompromis odmítl, převzal by politickou odpovědnost za výsledky podél hranice, na Ukrajině a v izraelské válce proti Hamasu. A naopak, pokud by pan Biden a demokraté v Kongresu přijali kompromis, republikáni v Kongresu by dosáhli prokazatelného politického vítězství nad demokraty – na hranici – tím, že by stáli tvrdě během hořké volební sezóny. Zdá se, že tato druhá cesta se hroutí pod palbou pana Trumpa, který se údajně obává, že by mohla zajistit vítězství pana Bidena v období před prezidentskými volbami.

To je pochopitelná kalkulace pro politického kandidáta usilujícího o Bílý dům a připraveného přijmout náklady amerických zájmů plynoucích z pokračujících nepokojů podél americko-mexické hranice, dramatického oslabení schopnosti Ukrajiny odolat ruské invazi a zaostávání v podpoře Izraele. Ale je to přesné?

Jedním z problémů pana Trumpa a jeho příznivců v Kongresu je to, že při viditelném zablokování kompromisu obou stran, který by ostatní republikáni mohli být připraveni přijmout, ponese do té doby velký díl odpovědnosti za podmínky podél hranice na Ukrajině a v Izraeli. a Volební den, 4. listopadu. V příštích devíti měsících by mohlo dojít k významným posunům ve všech třech oblastech.

Pokud se budou bezpečnostní podmínky podél hranice nadále zhoršovat, prezident Biden a demokraté v Kongresu mohou vinit Republikánskou republiku z blokování financování na jejich zlepšení. Pokud ukrajinské síly ztratí významnou pozici – nebo utrpí katastrofickou porážku, jak se někteří obávají – Mr. Trump a jeho spojenci jej budou vlastnit. Rekord exprezidenta v podpoře Izraele by byl rovněž významně zasažen. Pan Biden a jeho podporovatelé by přijali tyto nebo podobné body jednání, stejně jako mnoho vnějších pozorovatelů v médiích i jinde.

Okolnosti na Ukrajině mohou být pro bývalého prezidenta a jeho příznivce v Kongresu nejvíce nepředvídatelné, a proto politicky nejnebezpečnější. Dalo by se rozumně očekávat, že se situace podél americko-mexické hranice do listopadu podstatně nezmění – nebo že rozsáhlé televizní souboje a mávání rukou zanechají voliče dostatečně zmatené, aby se vyhnuli výraznému politickému dopadu. Někdo by také mohl namítnout, že Izrael čelí rostoucímu tlaku na ukončení svých vojenských operací, včetně Bidenovy administrativy, a že blokování nebo zdržování americké vojenské pomoci by Izraeli přišlo

nebránilo. Nebo že Američané jsou v otázce izraelské taktiky tak rozdělení, že jakékoli hlasy, které by bylo možné získat na podporu Izraele, by byly ztraceny jinde. Vzhledem k tomu, že kombinování opatření na podporu Izraele s pomocí Ukrajiny bylo samo o sobě politickým kalkulem, někteří by dokonce mohli doufat, že americká vojenská pomoc Izraeli by mohla nakonec pokračovat jinou cestou – i když se to zdá být náročnější, jak válka v Gaze postupuje a kritika izraelský přístup k němu stoupá.

Zadržení další významné vojenské pomoci Ukrajině by mohlo být mnohem důležitější nejen na místě, ale také ve volebních místnostech.

Zde by mohlo být užitečné připomenout si neblahou zkušenost Ameriky s Vietnamem. Po podepsání pařížských mírových dohod a stažení amerických jednotek v roce 1973 Spojené státy nadále poskytovaly finanční podporu Jižnímu Vietnamu. Během následujících dvou let devadesátý třetí kongres – pod kontrolou Demokratické strany v obou komorách – omezil a zablokoval americkou pomoc. V roce 1975 se síly jižního Vietnamu zhroutily a americká armáda evakuovala americké diplomaty a další ze střechy americké ambasády. Ikonické fotografie symbolizují, jak se úsilí bývalého prezidenta Richarda Nixona o „Mír se cti“ stalo tím, co mnozí později považovali za ponižující porážku.

What Mr. Trump and congressional Republicans might also consider is how the 1960s and 1970s-era Democratic Party divisions over Vietnam, culminating in curtailing U.S. support, contributed to significantly greater public confidence in Republicans' handling of U.S. national security policy for almost all of the subsequent period. Highly respected Democratic-leaning foreign policy experts themselves argued this case in explaining (in part) why 2004 Democratic candidate John Kerry failed to defeat then-President George W. Bush despite the latter's unpopularity. Some dispute whether the reduction of U.S. support was the principal reason for South Vietnam's loss; from a political perspective, what actually occurred is far less important than the narratives that came to dominate American electoral politics.

Mr. Trump's alternative—supporting a compromise—seems more likely to yield electoral advantage both immediately and in the long term. First, it would establish Mr. Trump as not only a political power broker but as a policy broker, which largely eluded him on Capitol Hill during his previous term. Only with his help could President Biden move a compromise bill through Congress. Second, it would help to define the former President as a “builder” rather than a “breaker” in American politics, something that many independent voters have not yet seen and yearn for. Third, the move would be so surprising to many that it would dominate media discussion for some time. Mr. Trump's role as Ukraine's savior would be the center of discussion on air, online, and in print. Fourth: if elected, Mr. Trump would hold much greater leverage if he pursued a negotiated settlement with Russia, as he has suggested he would.

Changing course in this manner would require very little from Mr. Trump, who is quite flexible politically and could likely find a way to demonstrate that he forced changes in a compromise package to provide public justification for his revised position. That explanation would be far easier to offer than the one many will seek in September or October if Russia should prevail in Ukraine. Then, the question could be, “Who lost Kyiv?”

Paul J. Saunders is President of the Center for the National Interest and a Senior Advisor to the Energy Innovation and Reform Project. He was a State Department Senior Advisor from 2003 to 2005.

Image: Shutterstock.com.